

(jof. Lyndelovens §§ 7, 9, 11 og fl.) medfører faadanne gjensidige Forpligtelser, hvis Overholdelse kan frentvinges ad Rettens Wei, eller hvis Overtrædelse kan medføre Erstatningspligt. Det er navnlig dette Sidste, som adskiller Tjenesteforhold fra Familieforhold. Den vogne Søn f. Ex., der lever i og af sin Faders Hus og hjælper denne med hans Bedrift, saavel som Enhver, der staar i lignende Forhold til en Mand, Slægning eller Fremmed, kan godt være indtraadt i dette Forhold ifølge udtryffeligt Overenskomst, og i alt Fald maa der forudsættes at være en tilkiende Overenskomst tilstede mellem de Paagjældende om Forholdet i dets Almindelighed; men Sandhynligheden maa dog være for, at et faadant Forhold mellem nærtstående Personer, trods den rent udvortes Lighed med privat Tjenesteforhold, ikke er et Tjenesteforhold, fordi der kun undtagelsesvis er knyttet juridisk bindende Aftaler til et faadant Forhold, og derfor antager Udvalget ogsaa, at det, i alt Fald i de fleste af denne Art Tilfælde, maa være Kommunalraadet, hvem Bevisbyrden paahviler for, at Forholdet er at betragte som et Tjenesteforhold.

Medens Udvalget er enigt i denne Opfattelse af Forholdet og foreslaar Lovforslaget ændret i Henselhold dertil, er der derimod delte Meninger i Udvalget om, hvorvidt det er rigtigt at gjøre dette Forhold til Gjenstand for en Lov.

Udvalgets Mindretal (Nimeftad) maa for det Første antage, at det ligger udenfor den almindelige Lovgivningsmagts Kompetence at give en faadant Bestemmelse, forsaavidt den skal have Anvendelse paa de grundloomsæftige Betingelser for Valgret og Valgbarhed til de lovgivende Forsamlinger, hvilket efter det foran Anførte er det egentlige Diemed. Hensigten er jo nemlig ikke at give en Udtalelse, der kun skal indeholde en Formering om, hvad der er Grundlovens rette Forstaaelse, og som ikke skal have Krav paa større Betydning end andre Meningsudtalelser derom; men Hensigten er netop at give en Bestemmelse, der skal respekteres og følges af de Myndigheder, der ifølge Forsfatningen skulle anvende de paagjældende Grundlovsbestemmelser — altsaa Kommunalbestyrelserne og Domstolene for Valgrettens, de enkelte lovgivende Forsamlinger for Valgbarhedens Bedkommende. Forslaget tilfigter med andre Ord en autentisk Fortolkning af Grundloven. Men det ligger i den autentiske Lovfortolknings Væsen, at den maa udgaa fra den samme Lovgivningsmagt som den Lov, der er Gjenstand for Fortolkningen. Enhver maa indrømme, at den Mulighed ikke er udelukket, at den autentiske Fortolkning ikke træffer den fortolkede Lovs sande Mening, at den altsaa indeholder en Forandring deri; men netop derfor kan den kun gives af samme Wei, ab hvilken den paagjældende Lov kunde

forandres. Authentiske Fortolkninger af Grundloven kunne altsaa kun gives paa den i Grundlovens § 95 fastsatte Maade. Selvfølgelig bestrides det ikke, at den almindelige Lovgivningsmagt kan være nødsaget og derfor ogsaa berettiget til at gaa ud fra en vis Forstaaelse af Grundloven som Forudsætning for den Ordning, der gives af et eller andet Forhold, der er Gjenstand for dens Afgjørelse; men dette er noget helt Andet end at give Bestemmelser, der direkte og udelukkende gaa ud paa at give en Fortolkning af Grundloven. Herimod vil der mulig blive indvænt, at dog Valgloven af 16de Juni 1849 har gjort Saadant, nemlig i §§ 2 og 5, (der igjen næsten enslydende ere optagne i Valgloven af 12te Juli 1867). Men dels gaa disse Bestemmelser dog ikke ud paa at give en udtømmende og fuldstændig Fortolkning af de vedkommende Grundlovsforskrifter, dels angaar den første af dem et Begreb („uberygtet“), med Hensyn til hvilket Lovgivningen til de forskellige Læder har skillet sig meget forskjelligt, og hvis Forstaaelse Grundloven derfor vel kunde tænkes at have villet overlade til hverkenflet Lædes Lovgivning, dels maa det ikke tabes af Sigte, at en faadant autentisk fortolkende Virksomhed — om den end ikke kunde anses ganske korrekt — dog laa nærmere for den Lovgivningsmagt, som netop var grundlovgivende. Valgloven blev given af den grundlovgivende Rigsforsamling i Forening med Kongen, og dens Vedtagelse gif Haand i Haand med og i umiddelbar Forføttelse af Grundlovens Vedtagelse. Men isvrigt er det indlysende, at den Omstændighed, at der engang maatte være begaaet en Uforrekthed, ikke afgiver Stjæmmel til en Gjentagelse deraf.

Disse Betragtninger maa nu i og for sig være afgjørende for Mindretallet til at modsætte sig det foreliggende Lovforslag. Men selv bortset herfra, finder man det ikke rigtigt at give nye Love, hver Gang man ved Anvendelsen af en Lov støder paa et juridisk Begreb, hvis Afgrændsning kan frembyde nogen Tvivl i de enkelte Tilfælde. Det lykkes ogsaa kun sjældent ved deslige Leilighedslove at give Regler, der affkære enhver Tvivl, selv om det lykkes at finde Udtryk, der have de Tvivl, der ere mødte. Lovgivningsmagten Lebes herved ind paa en stadig fortolkende Virksomhed, der ikke er stemmende med dens Væsen. Mindretallet indrømmer villigen, at det er beklageligt, at der har fundet saa forskellige Afgjørelser Sted; men den rette Wei til at hidføre en ensartet Afgjørelse vilde upaatvilelig være den, at bringe et eller flere af disse Tilfælde ind for den øverste Domstol. Ganske vist vilde dens Fortolkning ikke være absolut bindende, end ikke for den selv, og endnu mindre for de repræsentative Autoriteter, under hvilke Valgbarhedsspørgsmaalet ligger; men faktisk vil der dog ingen Tvivl være om, at Høiesterets Fortolkning vilde blive respek-